

derved vilde blive forandrede; men det Hovedprincip, hvorpaa Hærløvens Bestemmelser om Befalingsmændenes Tilgang hviler, er det, at Enhver, for at blive Befalingsmand, først skal være vaabenøvet som Menig, og dette Princip er netop fuldstændig fastholdt i Lovforslaget; der er ikke foreslaaet den ringeste Afvigelse fra det Princip, at Enhver skal være vaabenøvet som Menig, inden han kan gaa over til at blive Sekondlieutenant og Premierlieutenant. Det ærede Medlem udtalte med Hensyn til Lovforslagets § 3, der tilsigter at tilveiebringe Befalingsmænd i Forstærkningen, at de Officerer, der saaledes blive ansatte, væsentlig kun vilde blive ubnavnte for at faae en forøget Pension. Det er meget langt fra, at det har været Hensigten med vort Forslag. Det, der er Hensigten, er at skaffe en disponibel Reserve for Hæren af endnu brugbare Kræfter paa en Tid, hvor det er vitterligt og anerkjendt af selve det ærede Medlem, at Trangen dertil i høi Grad er tilstede. Det ærede Medlem mente dernæst, at Hærløvens Principer vilde blive krænkede derved, at Domicilbestemmelsen for Forstærkningsofficererne hævedes. Jeg maa i den Anledning erindre det det ærede Medlem om, at vi med Hensyn til Forstærkningen forlængst ere afvegne fra det oprindelige Princip, men at Afvigelsen har fundet Sted ved Rigsdagens eget Initiativ. Det vil erindres, at man ikke har villet give Klæder til Forstærkningen, at man ikke har villet give tilsvarende Vaaben til Forstærkningen, thi Forstærkningen har endnu de gamle forandrede Taprifler og ikke det Genær, hvormed Linieens Afdelinger ere bevaabnede. Jeg skal tillige erindre om, at man har indført den Fortolkning af Hærløven, at, naar der staa, at Forstærkningen „kan“ holde Øvelser, det da skal betyde, at den „ikke skal“ holde Øvelser. Alt vedrørende Forstærkningen er derfor forlængst bragt ind i et Spor, der er vidt forskjelligt fra Hærløven, og nogen væsentlig Indvending mod den lille Bestemmelse, som findes i Lovforslagets § 3, kan der derfor ikke med Rette gjøres. Den eneste Hovedindvending som det ærede Medlem fremsførte, er derfor kun den, at han ikke vilde gaa ind paa en delvis Revision af Hærløven. Men jeg forstaa heller ikke paa dette Punkt det ærede Medlems Anskuelse, thi det var dog naturligt, om han respekterede de Beslutninger, der staa mange Gange ere tagne af selve Rigsdagen. I 1867 blev Hærløven og Flaadeløven vedtagne samt Lovene om Lønningerne ved disse; det er nu en stykkevis Reform, disse Lovforslag, som det ærede Medlem principielt modsætter sig. Men hvad er det sket siden 1867? Er der siden gaaet et Aar, uden at Rigsdagen har vedtaget Forandringer stykkevis i disse Love? I 1868 vedtoges Lovene om Godtgjørelse for Tjeneste ved Bornholmsvæbningen, staa Lovene om Lønningsforholdene ved Officersskolen, staa Lovene om Omordningen af Hærens Forplejningskorps, staa Lovene

om Omordningen af Ingenieurkorpsen og en Tilføjelse af Spinnetjenesten, staa Lovene om Ordningen af Kjøbenhavns Væbning; senere er vedtaget en Lov, der fastsætter for Marinens Vedkommende Forandringer i Antallet af Elever ved Søofficersskolen og i Marinens Underofficersskole. Der er ligeledes paa anden Maaade stet Afvigelser fra de gjældende Love derved, at der i 1873 blev vedtaget en særlig Lov om Tillæg til Underofficerernes Lønning, og selv paa Finansloven finde vi, at der siden 1873 hvert Aar er stet Afvigelser fra den gjældende Lønningslov derved, at der er bevilget en vis Klasse af yngre Officerer et aarligt Tillæg af 100 Kr., ja selv paa Finansloven for iaar, som nylig har været til Forhandling, er der stet en ny Afvigelse, idet der er bevilget Bestillingsstillæg til visse Officerer i Hæren og Marinen, der ikke tidligere have været normerede. Rigsdagen er staa mange Gange gaaet ind paa en stykkevis Revision af de militære Organisationslove, at der virkelig ikke er nogen som helst Grund til nu at stille sig paa et Principstandpunkt lige overfor dette Forslag. Jeg forstaa dette staa meget mindre fra det ærede Medlems Side, som det ærede Medlem jo ved en anden Leilighed her i Thinget har viist, at han særlig var Ordfører for den fredende Kjærlighed, der skalde vises mod uddøende Slægter. Jeg skjønner ikke, hvorfor det ærede Medlem, da det jo dog er vitterligt, at Sekondlieutenantsskassen er ifærd med at uddø, ikke vil være ligesaa venlig mod den som mod sine Urfulge, Algerhøns og Hæver. En Mangel, som har Betydning for Enkelte, vil han hjælpe; men en Mangel som har Betydning for det Hele, vil han lade blive liggende urørt. Ser man hen til Sekondlieutenantsskassen, er det nemlig ikke for Meget at sige, at den er paa Veri til at uddø. I 1873 var der 423 Sekondlieutenanter, to Aar senere kun 320, to Aar senere kun 210, og nu kun 169, og vi kunne sige med Sikkerhed, at om et Aar vil Tallet være endnu betydeligt mindre. Det ærede Medlem vil ikke stemme imod Lovene, men han vil vise den tilbage til Hæruddvalget, til det samme Udvalg, hvorfra Lovforslaget er kommet, og hvorfra alle de Oplysninger ere tilveiebragte, som her foreligge, og han gjør det med den Motivering, at det er, fordi han ønsker, at Lovene ikke skal komme frem. Jeg vil anmode det ærede Medlem om efter de Udtalelser, han er kommen med, langt hellere at sige: Jeg stemmer imod Lovene, thi hvad det for mig egentlig kommer an paa at faae at vide, og hvad der egentlig synes mig at være det Afgjørende ved Sagen, er at faae oplyst, om Folkethinget, naar det er vitterligt, at der er staa mange Mangler, og disse Mangler kunne afhjælpes ved simple Midler og næsten uden Bekostning, staa virkelig vil negte Bevilling af de nødvendige Midler til Manglernes Afhjælpning.